

Cartes al Director

Sr. Director de Ronsana

Sta. Eulàlia de Ronsana

Estimat Sr.: Feia deu dies que plovia fortament, del 9 d'agost. El cel no era ja d'una monotonia gris sinó negre amb un vent cicló de 80 kms. per hora. L'onze del mateix mes, caigueren uns 800 litres per metre quadrat en 6 hores, i afegits als litres dels dies anteriors donaren un total de 1.220 litres m.² a Rajkot. En àrees dels voltants foren més. El riu s'endugué a Rajkot unes 1.000 de fang aixecades a la vorera del riu Aji. L'electricitat, telèfon i telègraf no funcionaven en molts llocs. Un d'ells era MORVI, ciutat de la meva parròquia a 60 kms. de Rajkot.

Arribà d'Amèrica una conferència telefònica d'una senyora preguntant pels seus parents de MORVI ja que havia vist a la televisió la catàstrofe de la ciutat que un satèl·lit copsà i transmeté a la dita televisió americana. Foren les primeres notícies que Rajkot rebé de que Morvi havia sigut destruïda. I certament era veritat. Les carreteres estaven interceptades per la ruptura dels ponts etc. i el mal de les aigües dels rius. La presa del riu MACHU-21 havia reventat per sobreixir l'aigua 12 m. més d'altura de la que podia contenir. I Morvi, de 85.000 habitants, i 33 pobles de la ribera del riu havien desaparegut del mapa. La ciutat i els camps un piló de runes i coberts de cadàvers. És quelcom apocalíptic. Tot el Gujerat es mobilitzà. I l'exèrcit i tot, cremant els cossos dels morts que ja els gossos es menjaven. A molts els carregaven en camions i tiraven al mar. D'altres els enterraven allà on es trobaven, si eren als camps. Alguns penjaven de les teulades o de pals d'electricitat a 6 m. d'altura. 130 persones, majoria dones i nens, es refugiaren a un temple i moriren tots. Els animals: Ceüfals, vaques, cabres, bous en nombre d'uns 300.000 escampats arreu per la rodalia i pels carrers de la ciutat, fins penjant dels fils del telèfon, etc. semblava la fi del món.

Però els morts són morts i enterrats. Queden els vius. A Rajkot se'n refugiaren 20.000. Nosaltres els catòlics, pares, monges, i els seminaristes jesuïtes d'Almedabad i Poona i fins els estudiants dels nostres col·legis i universitat correguérem a la seva ajuda. Nosaltres (amb els 3 sanyasis hindús també) hi acudírem amb menjar, fruites, petroli i cerilles, llet en pols, blat, bulgur (gra), pèsols secs, cebes, oli, sal, galetes, medicines etc. i ademés roba, atuells de cuina i vasos i plats etc. ja que ho havien perdut tot. Des-

prés llaurarem amb 2 tractors tots els camps del poble de VIRVADARKA (1.500 habitants) i ens cuidarem de 5 pobles. Férem reparacions series a una escola que amenaçava ruïna, i ens hem proposat rehabilitar els 5 pobles i reconstruir les seves cases. A dir veritat no sé d'on sortirà el diner que necessitem. Però amb més de 32 anys d'experimentar l'ajut de la Divina Providència puc dir que aquesta no falla quan s'hi té confiança. A Europa molts potser no comprendran això que els dic. Però jo sé que existeix i com dic per experiència. Per això m'hi he compromès amb els meus companys de treball.

Perdoneu que no m'allargui. No puc. Només us demano simpatia i un Pare Nostre sincer. El demés ja vindrà.

I l'Índia que plora avui sap eixugar les llàgrimes i com que necessiten tan poc per satisfer les seves necessitats (és a dir ¡necessiten! demanen) resurgiran fins de les mateixes cendres o catàstrofes.

Us estima.

Jaume Travesa S. J.

Sr. Director de «Ronsana»:

Amb motiu del greu accident ferroviari del xoc de dos trens, on van perdre la vida tantes persones el dia 6 de Desembre, a les Franqueses, penso que és actual la meua carta que va publicar el diari «Avui» el passat dia 14 d'agost. Per tant, li agrairia la seva transcripció a la revista:

HOSPITAL COMARCAL DE GRANOLLERS

De vegades allò que més fa enfadar és que hi ha gent que malparla de l'Hospital de Granollers, sense haver fet servir els seus serveis mai. Ultimament ha canviat molt. Us diré que tenen un excel·lent servei de metges, metgesses, etc., d'urgències. La planta nova que, com sabeu, consta de sis pisos. Les habitacions són precioses; semblen més un hotel que el clàssic hospital. Una netedat horrible. Bon menjar i amb abundància. Però per ésser l'hospital general de Granollers, falten molts aparells moderns. Crec que és deure de tots els vallesans fer d'aquest hospital un dels millors. Per a això es necessiten diners. Crec que els ajuntaments, la Generalitat, les mútues i la Seguretat Social podrien convertir aquest hospital en l'hospital model del Vallès. Diré que els metges treballen en grup i fan els

possibles per salvar les vides humanes malaltes. També cal agrair a totes les germanes, infermeres, auxiliars, etc. Tothom es comporta d'una manera molt amable i atenta. No parlem dels torns de nit, que estan pendants dels malalts. Crec que la gent moltes vegades no creu en el sacrifici de tota aquesta gent per a salvar vides humanes.

Crec que és hora que tots hi col·laborem i el puguin restaurar (la part antiga) i fer-lo més gran i tenir els aparells necessaris; això evitaria que molts malalts haguessin d'anar a Barcelona.

De tots depèn que puguem veure un hospital comarcal de Granollers com ens correspon a tots els vallesans.

J. Deupí

Cartas al Director

PERROS VAGABUNDOS

Sr. Director de «Ronsana»:

Como todos los años, al terminar el periodo de vacaciones vemos invadidas nuestras calles, plazas y campos por infinidad de perros vagabundos, cuyos dueños al terminar su estancia aquí, abandonan con perjuicio de todos los habitantes de Sta. Eulalia de Ronsana, causando daños en gallineros y conejeras. Asustando a los niños, a nuestros hijos e hijas en el recreo, a la salida del colegio y llegando incluso, dado al gran número de ellos y a la fiereza producida por el hambre, a causar pánico a las personas mayores.

Esperando que nuestras autoridades tomen debida nota y procedan con la energía que debiera caracterizar a quienes nos representen por votación democrática.

Carmen Martín

Sr. Director de «Ronsana»

Le agradecería la publicación de las siguientes líneas:

UNA SESION DEL AYUNTAMIENTO VISTA POR UN CIUDADANO

Después de pasado un tiempo de las elecciones municipales, se me ocurrió asistir a una sesión pública del Ayuntamiento representado democráticamente por nuestros elegidos según resultado de las pasadas elecciones.

Al pensar en una sesión y ante la diversidad de tendencias de nuestros representantes, y teniendo en cuenta los temas que se tratan, uno piensa que la cosa va a ser discutida y de difícil aprobación en algunos apartados; pero por asombroso que no fue así sino todo lo contrario.